

Mijn weekblad

Redacteur Ton Oosterhuis

Mijn weekblad gaat deze week om verschillende redenen in discussie met collega journalisten. Bijna dagelijks schrijven ze kolommen vol over trivialiteiten zonder het werkelijke nieuws te analyseren.

Over de kwetsbaarheid van de samenleving

Deze week heb ik mij verbaasd over de terloopse wijze waarop in de media werd gemeld, dat in Egypte na het ingrijpen van het leger en het afzetten van de democratisch gekozen premier, plotseling weer volop benzine kon worden gepompt. Er traden ook geen stroomstoringen meer op Nadere analyse van dit fenomeen ontbrak echter. We weten natuurlijk allemaal dat onze samenleving in hoge mate afhankelijk is van de leveranciers van vitale producten als benzine en stroom. Dat ze daarmee de politiek in een houdgreep kunnen nemen is bij mijn weten niet eerder vertoond en verdient meer aandacht dan het nu krijgt. De hand aan de knop van de energievoorziening als politiek drukmiddel, het is een schrikbeeld dat meer aandacht verdient dan onze media het waardig keuren.

Een recensie als rookgordijn

Onlangs verscheen bij uitgeverij Aspekt mijn studie *Het geheim van het Wilhelmus*. Je gaat als auteur meestal niet in discussie met de recensenten van je boek. Maar op iedere regel is er wel eens een uitzondering. Voor mij is dat het geval naar aanleiding van het merkwaardige oordeel dat Enny de Bruijn in het Reformatorisch Dagblad van 21 april over dit boek neerschreef. Merkwaardig vooral omdat zij in haar bijdrage een scherpzinnige observatie zelf nogal opvallend blijkt te negeren. Onder een subkop “Het Wilhelmus vormt dikwijls een kapstok voor eigen visies” noteert zij zeer terecht: “Meningsverschillen worden bovendien verduisterd door kerkelijke en politieke voorkeuren en belangen en het is moeilijk daarvan los te komen.” En wat doet ze vervolgens met die mening? Ze mengt haar recensie over mijn boek met twee andere werken die respectievelijk de predikant Saravia en de bekende Marnix van St Aldegonde als de auteurs van het Wilhelmus aanwijzen, beide zonder enige wetenschappelijke onderbouwing. Wie mijn boek heeft gelezen kan weten dat deze toeschrijvingen historisch onjuist zijn en dat voor die stelling uitvoerig wetenschappelijk bewijs is aangedragen. Enny de Bruijn vervolgt dan met de woorden: “Allemaal willen we ons de geschiedenis toe-eigenen, liefst op een manier die past bij onze eigen opvattingen en onze eigen traditie. Maar het heeft niet veel zin om vast te houden aan historische tradities binnen de eigen zuil, louter en alleen omdat het gekoesterde opvattingen betreft.” Dit is alle zo ontegenzeggelijk waar, dat het mij verbaast te moeten constateren dat zij zelf niet over haar eigen schaduw heeft kunnen springen. Blijkbaar kost het, ondanks veel scherpzinnige waarnemingen, toch teveel moeite om als gereformeerde een katholieke auteur voor het Wilhelmus te aanvaarden. Vandaar deze recensie die eigenlijk als een soort rookgordijn fungeert.